

EL CORPUS GLORIÓS

Un Corpus de Sang enrogia en temps passats els carrers de Barcelona, mentre l'Hòstia Santa planava triomfal damunt l'ombra sinistra d'una enveja política. Un altre Corpus, trist, aclaparador, seguit de tres anys d'una persecució desenfrenada i un sectarisme no massa dissimulat havia caigut damunt el poble del Crist, com aquelles plagues d'Egipte, privant a Jesús, Hòstia vivent, dels homenatges de les multituds pels nostres carrers i places, car aquestes restaven esporuguides pels esperits forts envalentonats amb el seu poder despòtic.

Fa pocs dies un altre Corpus gloriós, radiant de llum i ginesta, embaumat de fum d'incens, cant i harmonies, amor i reparació, joventut i entusiasme delirant escampava arreu d'Espanya la lliberació d'un poble creient, confirmant quina és sempre la fi dels perseguïdors de l'Església.

Si el vostre esperit, lliure de pressentiments, l'haguéssiu recollit dies passats, en passejar pels carrers de nostra Vila al Déu Eucaristia, hauríeu copsat com aquella sentor de pietat, de perdó i reparació i mística alegria, que sens dubte s'hauria traduït en els mateixos retrucs del cor que experimentava el meu, això és: Una vila endiu-menjada, curulla de joia, moviment i expansió, amb els seus carrers, places, i balcons ornats de flors, enremades i rics domasos; cares alegres per tots indrets, vestits perfumats d'incens, cera i ginesta, coberts de gran munió de petits paperets de variats colors, en resum, tot un davassall de llum, flors, harmonies i poesia, i entremig, contrastant, o com diríem formant les ombres d'aquest quadre tan lluminós i ple de joia, es topava amb un o altre cap cot, humiliat, fitant llur vista en terra, incapaç de soportar el pes del remordiment que l'aclaparava i sense esma d'aixecar-lo vers la Víctima de sempre, la Víctima de l'Amor, del perdó, que no encertava a suplicar-li. Alguna, molt poques, eren les portes que romanien closes amb llurs finestres fredes i despallades, signe de la buidó de la llar sense Déu, que enyora la pau i el benestar, i com si volguessin impedir que penetrés dins el seu si aquell perdó que el Senyor els brindava contrastant amb el burgit, cridòria i blasfèmies amb què en altres anys era profanat el record d'aquesta festa, en mig de la burla que per ells suposava el recluïment dins el Temple d'aitals solemnitats Allò que semblava etern havia esdevingut fum d'un dia. Això que apareixia acabat per sempre, retorna a la realitat. És que Crist és d'ahir, d'avui i de sempre i per tots els segles. Ell ho ha dit i és Déu, i la paraula de Déu no pot fallar.